

Sygn. akt IV Ua 73/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska-Motyka
Sędziowie:	SSO Beata Urbańska-Woike SSR del. Andrzej Matkiewicz (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Zofia Fronckiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2017r. w Olsztynie

sprawy z wniosku K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt IV U 66/17

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie

SSO Beata Urbańska-Woike SSO Beata Łożyńska-Motyka SSR del. Andrzej Matkiewicz

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych – decyzją z dnia 13 grudnia 2016r. znak (...) – na podstawie art. 17 ust. 1 i art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił K. G. prawa do zasiłku chorobowego za okresy: od 23.05.2016r. do 16.06.2016r. oraz od 23.06.2016r. do 10.08.2016r.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że we wskazanym okresie w trakcie pobierania zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy, wypłacanego przez płatnika składek Spółdzielnię Handlowo-Produkcyjną w M., ubezpieczona pełniła obowiązki członka Rady Nadzorczej i uczestniczyła w posiedzeniu Rady Nadzorczej w biurze Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w M. w dniach: 2.06.2016r, 14.06.2016r, 1.07.2016r, 28.07.2016r. Powyższe okoliczności potwierdzają że zwolnienia lekarskie były wykorzystywane w sposób niezgodny z ich przeznaczeniem.

Od powyższej decyzji ubezpieczona K. G. złożyła odwołanie wnosząc o jej zmianę.

W uzasadnieniu podała, iż decyzja ZUS jest błędna, niezdolność do pracy wynikała z wykrycia i leczenia choroby nowotworowej. Przyznała, że nie sposób zgodzić się z argumentacją organu rentowego, że pełnienie przez nią funkcji członka rady nadzorczej spółdzielni powoduje wykorzystanie przez nią zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem. Powołując się na przepis art.11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazała, iż udział w radach nadzorczych nie jest tytułem ani do obowiązkowego, ani do dobrowolnego ubezpieczenia. Podała również, iż w dniach zebrań rady nadzorczej nie świadczyła pracy.

W odpowiedzi na odwołanie, pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 18 października 2017r. zmienił decyzję ZUS w O. i przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 23 maja 2016r. do 16 czerwca 2016r. i od 23 czerwca 2016r. do 10 sierpnia 2016r.

Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie ustalił, że odwołująca K. G. jest pracownikiem Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w M., w której jednocześnie pełni funkcję członka Rady Nadzorczej.

W okresie od 16 maja 2016r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby nowotworowej.

W okresie od czerwca 2016r. do lipca 2016r. – odwołująca brała udział w posiedzeniach Rady Nadzorczej Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w M. dwa razy w miesiącu. Odwołująca uczestniczyła w posiedzeniach rady w dniach: 2.06.2016r., 14.06.2016r., 1.07.2016r., 28.07.2016r. za co otrzymała wynagrodzenie – dietę zgodnie z zasadami wynagradzania członków Rady Nadzorczej Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w M.. Zgodnie z uchwałą nr 8/2016 przedstawicieli Spółdzielni członkowie Rady Nadzorczej za udział w posiedzeniu otrzymują wynagrodzenie w wysokości 150,00 zł brutto. Uposażenie to odwołująca otrzymywała w zależności od ilości posiedzeń w danym miesiącu. W spornym okresie 2016 roku uczestniczyła w czterech posiedzeniach. Zazwyczaj odbywały się na godzinę dziewiątą lub dziesiątą, a całe posiedzenia trwały od około dwóch do dwóch i pół godziny.

Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu onkologii na okoliczność, czy uczestnictwo odwołującej w posiedzeniach Rady Nadzorczej Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w M. w dniach 2.06.2016r., 14.06.2016r., 1.07.2016r. i 28.07.2016r. stanowiło wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego przez odwołującą w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem wykorzystania zwolnienia lekarskiego.

Sąd Rejonowy w oparciu o opinię biegłego ustalił, że udział w posiedzeniach Rady Nadzorczej nie stanowił wykorzystania przez odwołującą zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem zwolnienia lekarskiego.

W ocenie Sądu Rejonowego odwołanie K. G. jest zasadne.

W ocenie Sądu Rejonowego stosownie do przepisu art.17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.05.31.267) – ubezpieczony, wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Oznacza to, że ubezpieczony traci prawo do zasiłku chorobowego w przypadku wystąpienia jednej z dwóch niezależnych przesłanek, określonych w art. 17 ust. 1 przytoczonej ustawy, a więc wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy lub wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia.

Sąd Rejonowy podzielił pogląd SN, iż praca zarobkowa, której wykonywanie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie art.17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jest każda aktywność ludzka zmierzająca do osiągnięcia zarobku, w tym pozarolnicza działalność

gospodarcza, choćby nawet polegająca na czynnościach nie obciążających w istotny sposób organizmu przedsiębiorcy i zarazem pracownika pozostającego na zwolnieniu lekarskim.

Jednakże czynności odwoływającej podczas posiedzenia ograniczały się tylko do słuchania i głosowania nad wnioskami. Posiedzenia zazwyczaj odbywały się na godzinę dziewiątą lub dziesiątą, a całe posiedzenie trwało około dwóch do dwóch i pół godziny. Poza tym, wskazać również należy, że - wynagrodzenie – dieta dla członka Rady było wypłacane za posiedzenie, w którym członek brał udział. Czynności podejmowane przez odwołującą miały charakter sporadyczny i incydentalny.

Sąd Rejonowy powołał się także na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 25.02.2014r. (SK 18/13) gdzie wskazano, że „art.17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2014r. poz.159) w zakresie, w jakim stanowi podstawę utraty prawa do zasiłku chorobowego ubezpieczonego, który w okresie orzeczonej niezdolności do pracy wykonywał pracę zarobkową, uzyskując wynagrodzenie przekraczające minimalną wysokość wynagrodzenia za pracę, jest zgodny z art. 67 ust.1 w związku z art. 64 ust. 1 i 2, art. 31 ust.3 oraz art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. W tym kontekście warto wskazać, że odwołująca otrzymała wynagrodzenie w niewielkiej wysokości, a mianowicie 150 złotych brutto za każde posiedzenie.

Sąd Rejonowy w oparciu o opinię biegłego uznał, że zarzut organu dotyczący wykorzystania zwolnienia w sposób sprzeczny z jego celem nie może zostać uwzględniony, albowiem samo uczestnictwo w posiedzeniach Rady Nadzorczej w kontekście zwolnienia nie ma wpływu na proces powrotu chorego do zdrowia, zwłaszcza w przypadku, gdy takie czynności mają charakter incydentalny i nie powodują obciążenia organizmu.

Z powyższych powodów, w ocenie Sądu Rejonowego zachodzą powody by przyjąć, że odwołująca zachowaniem swoim nie wyczerpała przesłanek do utraty prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art.17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Z powyższych względów, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa a contrario zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przyznał odwołującej prawo do zasiłku.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego:

- art. 17 ust.1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity; Dz.U. z 2016r. poz. 372 ze zm.), poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że aktywność zarobkowa ubezpieczonej miała charakter incydentalny, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż niespełniona została przesłanka wyłączająca prawo do zasiłku chorobowego, jaką jest wykonywanie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, pracy zarobkowej,

2) naruszenie prawa procesowego: - art. 233 § 1 kpc wyrażające się przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz sprzeczność ustaleń sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, poprzez uznanie, że charakter „ wykonywania pracy zarobkowej” (udział w posiedzeniach Rady Nadzorczej) był incydentalny i sporadyczny, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do uznania, iż nie powoduje utraty prawa do zasiłku chorobowego,

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym ustaleniu, iż udział w posiedzeniach Rady Nadzorczej Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w M. miał charakter sporadyczny i incydentalny.

Wskazując na te zarzuty wniósł o:

Zmianę zaskarżonego wyroku w całości tj. oddalenie odwołania skarżącej.

W uzasadnieniu apelacji pozwany podniósł, że aktywności odwołującej się nie można zakwalifikować jako sporadyczną, a tym samym usprawiedliwiająca zachowanie prawa do zasiłku.

Odwołujący podniósł, iż w orzecznictwie sądowym wielokrotnie podkreślano, iż aktywność zawodowa wykonywana w trakcie zwolnienia lekarskiego, aby mogła zostać uznana za incydentalną i skutkować zachowaniem prawa do zasiłku powinna być sporadyczna oraz wymuszona okolicznościami. Analiza stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie nie pozwala na wyciągnięcie takich wniosków. Ubezpieczona brała udział w aż czterech posiedzeniach Rady Nadzorczej Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w M. w relatywnie krótkim okresie 2 miesięcy, co świadczy o braku możliwości uznania takiej aktywności za sporadyczną, a wręcz przeciwnie za regularną i zorganizowaną. Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, iż udział w posiedzeniach organu nie był wymuszony okolicznościami, zaś kwestia uczestniczenia w posiedzeniu leżała jedynie w kwestii wyboru ubezpieczonej. Świadczą o tym choćby wyjaśnienia samej odwołującej się, z których to wynika, że poza zebraniem w którym brała udział, były również okresy, kiedy z uwagi na gorsze samopoczucie nie uczestniczyła w posiedzeniach, co z kolei nie przekładało się zaburzeniem funkcjonowania Rady Nadzorczej. W ocenie odwołującego przez pracę zarobkową należy rozumieć każdą aktywność zarobkową zmierzającą do osiągnięcia zarobku, choćby nawet polegającą na czynnościach nieobciążających w istotny sposób organizmu przedsiębiorcy i zarazem pracownika pozostającego na zwolnieniu lekarskim, co powoduje, że w świetle materiału dowodowego w sprawie zebranego przez Sąd Rejonowy apelacja zasługuje na uwzględnienie. W odpowiedzi na apelację odwołująca wniosła o jej oddalenie i podała, że jej praca w charakterze sprzedawcy w sklepie była zupełnie czymś innym, aniżeli udział w posiedzeniu Rady Nadzorczej, gdzie odwołująca nie musiała nic przygotowywać, ani referować. Ponadto podała, że jej udział w posiedzeniach był sporadyczny, związany z formą działalności społecznej jako członka spółdzielni od 21 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela stanowisko apelującego, że przepis art.17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zawiera bezsprzecznie dwie przesłanki, które powodują utratę prawa do zasiłku chorobowego. Pierwsza przesłanka, to wykonywanie pracy zarobkowej (w okresie orzeczonej niezdolności do pracy). Druga to wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia.

Pracą w rozumieniu omawianego przepisu jest praca w potocznym tego słowa znaczeniu, w tym także wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych – stosunku pracy, stosunków o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie. Za pracę zarobkową uważa się wszelką aktywność ludzką, która zmierza do uzyskania zarobku, nawet gdyby miała ona polegać na czynnościach nieobciążających organizmu ubezpieczonego w istotny sposób. Przy czym przy określeniu „zarobkowego” charakteru pracy wskazuje się także, że przepisy nie wymagają, aby praca była podjęta w” celu zarobkowym”. Zdaniem Sądu Okręgowego wystarczy zatem podjęcie jakiegokolwiek czynnej działalności, zmierzającej do uzyskania wynagrodzenia lub dochodu, by mówić o pracy zarobkowej rodzącej skutek w postaci utraty prawa do zasiłku chorobowego przez ubezpieczonego, który korzystając ze zwolnienia, lekarskiego pracę taką podejmuje. Tym samym wykonywanie pracy zarobkowej niezależnie od jej wpływu na stan zdrowia ubezpieczonego, stanowi samodzielną negatywną przesłankę (podstawę) utraty prawa do zasiłku chorobowego (por. wyrok SN z 2008-10-03 II UK 26/08 opubl: Legalis).

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że przepis art. 17 ustawy nie przewiduje szczególnych przypadków zezwalających na wypłatę zasiłków chorobowych, mimo świadczenia pracy zarobkowej w okresie zwolnienia lekarskiego. Przepis ten jest jednoznaczny, a zatem każda praca zarobkowa wykonywana w okresie zwolnienia lekarskiego powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego, chociażby wykonywanie pracy było zalecane i przyczyniło się do poprawy stanu zdrowia w okresie korzystania ze zwolnienia lekarskiego. W okresie korzystania ze zwolnienia lekarskiego pracownik może wykonywać pewne prace nie powodujące utraty prawa do zasiłku chorobowego, pod warunkiem, że prace te nie mają charakteru zarobkowego.

Ustawodawca wprowadzając w art.17 ust.1 ustawy zakaz podejmowania przez pracownika w okresie pobierania zasiłku chorobowego „innej pracy zarobkowej” przyjął tym samym założenie, że już samo wykonywanie takiej pracy sprzeciwia się celom, dla którego zasiłek został przyznany (por. także wyrok SN z dnia 31 maja 1985r. II URN 75/85, OSNC 1986, nr 3, poz.32; wyrok SN z dnia 12 sierpnia 1998r., II UKN 172/98, OSNP 1999, nr16, poz. 522, Pr. Pracy 1999, nr 1, s.35, M.Prawn. 1999, nr 10, s.41; wyrok SA w Lublinie z dnia 15 października 1998r. III AUa 287/98, Apel.-Lub.1999, nr 1, poz. 2.

Wykonywanie pracy zarobkowej w rozumieniu art. 17 ustawy z 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa polega więc na podjęciu działań stanowiących realizację obowiązków pracowniczych lub wynikających z innego stosunku prawnego obejmującego świadczenie pracy.

Zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego rekompensującym utratę zarobków na skutek choroby. Ryzyko ubezpieczeniowe objęte ubezpieczeniem z tytułu choroby odnosi się do niemożliwości uzyskiwania dochodów w razie jego spełnienia. Zasiłek chorobowy przysługuje zatem tylko wówczas, gdy choroba uniemożliwia uzyskiwanie dochodu z pracy. Zasada jest, że wynagrodzenie przysługujące za pracę wykonaną (art.80 kp). Stąd też zasiłek nie przysługuje – najogólniej mówiąc – za okresy wykonywania pracy, za nie bowiem przysługuje nie zasiłek lecz wynagrodzenie.

Taka reguła wynika z art. 17 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, stanowiącego, że ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Nie budzi wątpliwości, że prawo do tego świadczenia podlega utracie w przypadku wystąpienia jednej z dwóch niezależnych przesłanek określonych w cytowanym przepisie, a więc wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy lub wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia – por.np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2005r. I UK 370/04 (OSNP 2005 nr 21, poz. 342), w którym wskazano, że „pracą zarobkową, której wykonywanie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy powodującą utratę prawa do zasiłku chorobowego (...) na podstawie art.17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. (...) jest każda aktywność ludzka zmierzająca do osiągnięcia zarobku, w tym pozarolnicza działalność gospodarcza, choćby nawet polegająca na czynnościach nieobciążających w istotny sposób organizmu przedsiębiorcy i zarazem pracownika pozostającego na zwolnieniu lekarskim”. W wyroku z dnia 20 stycznia 2005r. I UK 154/04 (OSNP 2005 nr 19, poz. 307), Sąd Najwyższy uznał iż „ubezpieczony traci prawo do zasiłku chorobowego w przypadku wystąpienia jednej z dwóch niezależnych przesłanek określonych w art. 17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r, a więc wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy lub wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia”. Taka interpretacja omawianej regulacji wypływa z konieczności ścisłego stosowania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, w którym przeważa – z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych – ścisłe ujęcie uprawnień i obowiązków ubezpieczonych. Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela pogląd, że przesłanki powodujące utratę prawa do świadczenia mają charakter niezależny, odrębny. Wystarczy więc, że w razie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony wykonuje pracę zarobkową i nie jest niezbędne, aby była ona niezgodna z celem zwolnienia lekarskiego. O zakwalifikowaniu wykonywania określonych czynności jako „pracy”, nie decyduje charakter stosunku prawnego, na podstawie którego są one wykonywane, ale rodzaj tych czynności. Chodzi bowiem nie tylko o wykonywanie pracy na podstawie stosunku pracy lub innego stosunku zatrudnienia, ale wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych także o charakterze cywilnoprawnym, w tym prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2000 r II UKN 513/99, OSNAPiUS 2001 nr 20, poz. 627, z dnia 19 lipca 2001r. I UKN 494/00, OSNP 2003 nr 9.poz. 234, wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 maja 1996r. III Aur 388/96, Prawo Pracy 1997 nr 2,s. 43 i w Katowicach z dnia 20 stycznia 1999r. III AUa 945/98, OSA 1999 nr 11-12, poz. 58, s.112).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się również, że w pewnych przypadkach wykonywanie niektórych ubocznych czynności związanych z prowadzoną działalnością może nie być kwalifikowane jako wykonywanie

pracy. Na przykład wykonywanie „formalnoprawnych czynności do jakich jest zobowiązany ubezpieczony jako pracodawca” (wyrok z dnia 7 października 2003r. II UK 76/03, OSNP 2004 nr 14 poz. 247), czy „podpisanie w trakcie zwolnienia lekarskiego dokumentów finansowych” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2002r. II UKN 710/000, OSNP 2003 nr 20 ,poz. 498). Jednakże należy zaznaczyć, że chodzi tu o zachowania o charakterze incydentalnym. Tylko sporadyczna, wymuszona okolicznościami aktywność może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku. W innych przypadkach za sporny okres nie należy się zasiłek lecz wynagrodzenie za pracę.

Sąd Okręgowy podziela w pełni poglądy Sądu Najwyższego w tym zakresie. W ocenie Sądu Okręgowego stanowiska Sądu I instancji w tym zakresie nie można podzielić.

Jak wynika bowiem z pisma Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w M. w okresach spornych , w okresie niezdolności do pracy powódka uczestniczyła we wszystkich posiedzeniach Rady Nadzorczej Spółdzielni, której była członkiem. Nie sposób więc mówić o tym, że była to działalność incydentalna (sporadyczna), wymuszona nadzwyczajnymi okolicznościami. Z materiału dowodowego zebranego przez Sąd I Instancji, nie wynika, aby udział odwołującej w posiedzeniach Rady Nadzorczej był spowodowany okolicznościami „ nadzwyczajnymi”, czy też okolicznościami, którym udziału nie mogła odmówić. Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego udział odwołującej w posiedzeniach Rady Nadzorczej spółdzielni w której powódka świadczy pracę nie była też uzasadniona potrzebą środowiskową, społeczną, czy też publiczną tak jak ma to miejsce w uczestnictwie w posiedzeniach rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej, członka ochotniczej straży pożarnej, czy też uczestnictwo w posiedzeniach zarządu miasta (por wyrok SN z 4.11.2009r. I UK 10/09, z 14.05.2009 I UK 351/08, wyrok SA w Katowicach z 14.03.1994r. IIIAur 724 /93

W ocenie Sądu Okręgowego aktywność rzeczywiście sporadyczna, wymuszona okolicznościami może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku. Takich okoliczności w świetle zebranego przez Sąd I instancji materiału dowodowego w sprawie nie sposób się dopatrzeć, a na pewno nie jest nim udział we wszystkich bądź praktycznie wszystkich posiedzeniach Rady Nadzorczej pozwanej spółdzielni, której pracownikiem jest odwołująca.

Sąd Okręgowy nie podziela również w tym zakresie poglądu Sądu I Instancji, że zarobek powódki za uczestnictwo w posiedzeniu Rady Nadzorczej nie przekraczał wysokości minimalnego wynagrodzenia. Sąd I Instancji powołał się na wyrok TK z 25.02.2014r. w sprawie SK 18/13.

W wyroku tym Trybunał Konstytucyjny w sposób jednoznaczny stwierdził, że brak przyznania prawa do zasiłku chorobowego osobom wykonującym pracę zarobkową, niezależnie od celu tego rodzaju aktywności, nie stanowi nieproporcjonalnego ograniczenia prawa gwarantowanego przez art.67 ust.1 Konstytucji. Prawo do zabezpieczenia społecznego przysługiwać ma obywatelom m.in. w sytuacji niezdolności do pracy ze względu na chorobę. Ma być zatem świadczeniem stanowiącym zastępcze źródło utrzymania osób, które z uwagi na wystąpienie wspomnianego ryzyka, utraciły możliwość zdobywania środków finansowych na swoje utrzymanie. Ustawodawca uzależnił przyznanie prawa do zasiłku chorobowego od braku jednoczesnego pozyskiwania środków finansowych z innych źródeł. W tej sytuacji to sam zainteresowany ma możliwość podjęcia decyzji, czy pozostając na zwolnieniu lekarskim będzie podejmował pracę zarobkową odpowiadającą stanowi jego zdrowia, czy też – nie mając takiego źródła dochodu – będzie uzyskiwał świadczenie z zabezpieczenia społecznego, częściowo zastępujące jego utracone wynagrodzenie. Tak ukształtowane rozwiązanie, wyrażone w art. 17 ust.1 ustawy o świadczeniach, jest zgodne z zasadą sprawiedliwości społecznej. O naruszeniu tej zasady należałoby natomiast mówić w sytuacji przyznawania świadczeń finansowanych przez całe społeczeństwo osobom, które mimo niezdolności do pracy, samodzielnie zarobkują, uzyskując w ten sposób środki na swoje utrzymanie.

Dlatego też mając powyższe okoliczności na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art.386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.